

той знае нѣщо по-друго за Никола; има, може би, и по-друга преценка за той човѣкъ.

— Кажи, Петре, каква е тази втора челядь у тоя бившъ кметъ на селото ви?

Да, Петъръ обича хората малко повече, отколкото може да се предполага. Впрочемъ, музикантъ е той по душа и по дарба, та човѣкътъ търси и онова, което се крие задъ хорскитѣ дѣяния. Навѣрно, работата стои по инакъ съ тоя Никола „пждаря“. Той е, може би, пѣнливъ планински потокъ, който руши всичко по пътя си, но все пакъ пѣе и радва живота. Ето, нѣкога, преди да стане пждаръ. Никола се задомилъ, навѣдилъ деца, а нѣмалъ вече какво да пилѣе, та се хваналъ по жътва на работа при голѣмъ имотникъ въ селото. Тоя имотникъ ималъ девойка за женене. И Никола, макаръ и семейникъ загледалъ ее въ девойката, увлѣкълъ я и забѣгналъ съ нея въ Видинъ (разбира се, следъ като си взелъ надницитѣ за жътвата). Виждали го тогава изъ видинскитѣ бирарии съ младото момиче — пие и се хили на цѣлия свѣтъ. Но жътварскитѣ пари скоро се свършили, та нѣмало що, Никола повелъ пакъ момичето си и хайде въ Столова планина: укрилъ се въ пещера, която вече се нарича „Николова дупка“. Излизалъ той отъ дупката си, намиралъ нѣкакъ храна отъ овчаритѣ, та не оставялъ девойчето да изгладнѣе. Но това не е могло да трае дълго, уви! Узнали въ селото, дигнали се хората, вразумили Никола и повърнали девойката на баща ѝ. Така пакостникътъ се прибралъ пакъ при челядъта